

ved arbejdsløsheden har regeringen valgt det gamle kneb med at angribe de arbejdsløse.

Der bruges en masse flotte ord i regeringens udspil: Den enkeltes chance, sikre alle unge fodfæste, ret til aktivering og uddannelse osv. osv., men bag de pæne ord gemmer sig nogle mere barske realiteter: udsmidning fra a-kasserne, forkortelse af dagpengeperioderne, aldersdiskrimination, tvangsarbejde, nedsatte dagpenge og løntrykkeri.

Lad os tage to konkrete eksempler. Lad os tage Brian og Gertrud, og lad os så se, hvad regeringens udspil betyder for dem.

Brian er en ung fyr. Han gik ud af gymnasiet, da han var 19 år, med en studentereksamen. Hænderne sidder godt på ham, og han ved, hvad han vil, så han starter straks et 6-8 måneders skibsbyggerkursus på B&W, som han gennemfører med glans. Han bliver derfor straks ansat på værftet og tjener sine 250.000 kr. om året. Det er svært at finde en lejlighed i København, så han køber en ejerlejlighed. Han bliver gift, og han får et barn.

Men efter knap et par år er uheldet ude. De økonomiske bagmænd på værftet har spillet på valutarouletten og tabt. Brian mister jobbet og ryger med fem flade i bagdelen ud ad Refshalevej.

Som fuldgyldigt medlem af a-kassen og stående til rådighed for arbejdsmarkedet burde Brian selvfølgelig være selvskrevet til arbejdsløshedsunderstøttelse som alle andre; men det er han ikke, hvis det står til regeringen, for Brian er under 25 år, så han kan kun få understøttelse i 6 måneder. Derefter bliver han umiddelbart stillet over for et af den slags tilbud, man mest ser i westernfilm med Clint Eastwood, nemlig den slags, man ikke kan sige nej til. Det er det, regeringen kalder en rettighed. Han skal nemlig påbegynde et uddannelsesforløb af mindst 18 måneders varighed til en løn af 1/4 af det, han 6 måneder tidligere tjente som skibsbygger på værftet. Så mens Brian er i gang med at sælge sin lejlighed, kan vi kigge på et andet eksempel.

Vi kan kigge på Gertrud. Hun er 46 år. Hun har siden sit 16. år været ansat på, skal vi sige Statens Konfektionsfabrik som syerske. Hun har aldrig været arbejdsløs, og hver 14. dag i alle disse 30 år har hun troligt betalt sit kontingent til a-kassen. Nu ved vi jo herinde, hvordan det går, når statslige virksomheder privatiseres, så Gertrud bliver også arbejdsløs.

Efter 2 år på understøttelse bliver hun aktive-ret som assisterende hjemmehjælper i sin kom-

mune. De er egentlig mægtig glade for hende. Hun gør et stort arbejde, så hun arbejder 32-33 timer om ugen i 3 år på en løn svarende til dagpengene, og når de 3 år er gået, siger kommunen tak for hjælpen og farvel og tobak. Som tak for sin store indsats kan Gertrud nu henvende sig på socialkontoret og få en varm velkomst i bistandssystemet.

Når Gertrud kommer til bistandssystemet, opdager hun, at hun desværre er gift. Hun var ellers så glad for det, men det er desværre, for nu skal hun forsørges af ægtefællen – også selv om hun hele sit liv har haft sin egen indtægt.

Muligheden for at sige: Nu er det nok! Nu går jeg på overgangsydelse, kan hun godt glemme alt om, for overgangsydelsen fjerner regeringen jo. Er hun nedslidt af sit arbejde og berettiget til førtidspension, må hun ifølge et forslag fra socialministeren lige yde endnu et bidrag til spareiveren ved først at få udbetalt sin pension 3 måneder efter, at den er tilkendt. Man må sandelig håbe for Gertrud, at hun er gift med én, som er ved muffen.

Brian og Gertrud er konkrete eksempler på konsekvenserne af regeringens udspil. Der er ingen fornuftige mennesker, som tror, at det vil skabe mere beskæftigelse, eller at det vil skabe flere arbejdspladser. I bedste fald vil det øge jobrotationen. I værste fald vil det betyde, at tusinder af mennesker, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, som ønsker at arbejde og som evner at arbejde, vil blive skubbet ud af a-kasse-systemet. Det er selvfølgelig også derfor, der lægges en øvre grænse for, hvor lang tid man kan få arbejdsløshedsunderstøttelse, selv om man er villig til og evner at arbejde.

Man må stille sig spørgsmålet hvorfor. En mulighed er jo, at det i virkeligheden er et led i EU-tilpasningen. Det har længe været en torn i øjet på unionisterne, at man kunne få arbejdsløshedsunderstøttelse i betydelig længere tid i Danmark end i andre EU-lande. Så måske ofres Brian og Gertrud på EU's alter.

En anden mulighed er, at udspillet er udformet med det formål at blive enige med Venstre og De Konservative, og det skal siges, at disse partier og især deres støtter i erhvervslivet har haft svært ved at skjule deres tilfredshed over udspillet, så måske er det på deres alter, de arbejdsløse bliver ofret.

Under alle omstændigheder ønsker Enhedslisten at gå den stik modsatte vej. Vores arbejdsmarkedsreform bygger på, at alle arbejdsløse efter et års ledighed skal have tilbudt et normalt